

lyndighed, at et Skibs Førelse paa Reiser til Ost- og Vestindien, naar han i Tilfælde af Skipperens Sygdom eller Død skal overtage Commandoen, ubetinget skulde kunne betroes ham. Som Følge heraf anseer Udvalget det rigtigst, at det bliver fastsat, at den, der skal kunne fare som Overstyrmand paa Reiser til Ost- og Vestindien, ogsaa skal have underkafstet sig Længdeexamen.

Naar det endvidere i § 5 er bestemt, at den, der skal kunne fare som Styrmand, skal have efter sit fhyldte 15de Aar gjort i det Mindste 4 Reiser til Island o. s. v., anseer vi det rigtigst, at der tilføies „med Seilskibe“, eftersom Seiladsen med Dampskibe næppe frembyder tilstrækkelig Seilighed til Dvelse i Seilføring og Maneuvrering med Skibet.

Aligemaade antage vi, at da Seiladsen til det sydlige England og til de fjernere Østersøhavne, navnlig til den bothniske eller finke Bugt, ubetvivel giver ligesaa megen Seilighed til Dvelse i Sømandskab, som Reiser til det nordlige Frankrig og til Island og Færøerne (vide desuden Slutningen af § 6) burde Reiser til disse Steder, navnlig naar hensees til, at en saa stor Mængde danske Skibe ere beskæftigede i denne Fart, ogsaa i den heromhandlede Henseende stilles lige med Reiser til Færøerne og Island.

Da det maa ansees for aldeles ligegyldigt, for hvilken Øvrighed den, der ønsker at søge Engagement som Styrmand (første Styrmand eller eneste Styrmand), fører Bevis for Besiddelse af de dertil fornødne Egenstaber, og da den Bedkommende maa besidde Beviset, inden han søger Hyre og endnu mere inden han paamynstres, maa Slutningen af § 5 forandres i Overensstemmelse hermed.

Shvorvel det ikke er indgaaet Udvalgets Opmærksomhed, at Bestemmelsen i Udvalgets § 8 kun angaaer Skibsførere (Skipperer), der fare paa længere Reiser, og som paa Grund heraf maa antages den meste Tid af Aaret at være borte fra deres Hjem, saa at altsaa Udvalgets Bestemmelse ikke vilde ramme de Skibsførere, der, paa Grund af den Fart, hvori de ere beskæftigede, i Reglen hyppigere og med kortere Mellemrum ere hjemme (Sættekipperer), har Udvalget dog troet, at der ikke var tilstræk-

kelig Grund til at berøbe Skibsførerne i Almindelighed den enhver anden Næringsdribende ved Loven af 29de December 1857 § 6 hjemlede Udgang til at forene flere Næringsveie. Da det, at Skipperer skulde kunne, samtidig med at de fare tilføies, drive en eller anden lille Næringsvei, der i Mandens Fraværelse kan bestyres af Konen, paa den ene Side ikke kan antages at ville medføre nogen som helst Ulempe, medens det paa den anden Side vil kunne være en væsentlig Betingelse for ikke saa Familiers Subsistens, antager Udvalget, at den ommeldte Rettighed bør tilkomme alle Skibsførere, og at som Følge deraf § 8 i Udvalget bør udgaae.

I Henhold til hvad der med Hensyn til § 5 er anført er det en Selvfølge, at Udvalget maa foreslaae § 11 underkafstet en Omredaction.

Da det vel kunde hændes, at en Skipper, der ikke allerede havde Borgerkab, ikke kom hjem før senere end 1 Aar efter at Udvalget er udkommet som Lov, antage vi, at § 13 maa være at omredigere saaledes, at den ham ifølge det Anførte tilkommende Rettighed ikke bliver ham berøvet.

Foruden ovenomhandlede Forandringer i Udvalget, skal Udvalget tillade sig at foreslaae, at enkelte §§, hvis Bestemmelser vi forøvrigt ganske tiltræde, i enkelte Punkter underkastes en Omredaction.

Vi skulle saaledes med Hensyn til § 1 tillade os at bemærke, at da det turde være vanskeligt, at angive nogen nøiagtig Forklaring om Forskjellen mellem Begreberne „Skib“ og „Fag“ o. s. v., vilde det, til Forebyggelse af mulig Misforstaaelse, ubetvivel være rigtigst at udelade Ordene „Skibe“ o. s. v. og istedetfor samme blot sætte „Skibe og Baade, af enhver Art og Benaevnelse“.

Da Forskjellen mellem Bestemmelsen i § 3 og Bestemmelsen i § 6 kun angaaer Farvandet, og ikke Skibenes Art eller Størrelse (vide Motiverne Sp. 1129), vilde dette i selve Loven tydeligere fremtræde, naar man i § 3 foran Ordet „Dølsfartøi“ satte „saavel“, og efter „Drægtighed“ satte Ordene „som Skibe af enhver Art og Størrelse“, hvornæst 1ste og 2den Lin. i